

Arrest

nr. 214 627 van 27 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Hajarpi CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 december 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 9 november 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Annick HAEGEMAN, die loco advocaat Hajarpi CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Thomas SCHREURS, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, diende in Nederland een eerste verzoek om internationale bescherming in op 12 oktober 2005. De Nederlandse autoriteiten repatrieerden verzoeker naar Turkije op 28 april 2007.

1.2. Verzoeker diende een nieuw verzoek om internationale bescherming in in België in op 3 september 2015.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 20 maart 2018 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 206.925 van 18 juni 2018.

1.4. Op 2 oktober 2018 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht (bijlage 13quinquies).

1.5. Op 9 november 2018 werd een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Deze beslissing werd op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen op dat de vordering tot schorsing laattijdig is en derhalve onontvankelijk.

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Er wordt niet betwist dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is zoals bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Uit de feitelijke gegevens van de zaak blijkt dat aan verzoeker op 2 oktober 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Het thans bestreden bevel van 9 november 2018 geldt in casu dan ook als een tweede beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet. De termijn voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bedroeg in casu dan ook vijf dagen.

Gelet op voormelde wetsbepalingen dient, naargelang een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een eerste of een meervoudige verwijderingsbeslissing, een beroepstermijn van vijf of tien dagen te worden gerespecteerd. Deze termijn gaat in vanaf het ogenblik dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt. Grondgebied te verlaten aan te vechten en hiervoor zelfs een specifieke beroepstermijn heeft voorzien. Bovendien staat in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet duidelijk te lezen dat wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder wanneer hij vastgehouden is, hij een schorsing kan indienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

In casu werd aan verzoekende partij op 9 november 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven waarbij zij tevens van haar vrijheid werd beroofd met het oog op verwijdering. De tenuitvoerlegging van de door verzoekende partij bestreden verwijderingsmaatregel was vanaf dat ogenblik imminent, zodat de eerste dag van de termijn van vijf dagen, 10 november 2018 was.

Verzoeker diende op 26 november 2018 een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring in tegen de beslissing van 9 november 2018. Het is pas wanneer op 24 december 2018 verzoeker in kennis wordt gesteld van de datum van de terugvlucht dat verzoeker het huidige verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient.

De keuze van de verzoekende partij om op 26 november 2018 enkel een gewone schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te dienen, ondanks het feit dat zij reeds werd vastgehouden met het oog op verwijdering, is een keuze die de verzoekende partij zelf maakt waarbij zij behoort te weten dat zij het risico loopt – aangezien dergelijke vordering geen schorsend effect heeft – verwijderd te worden vooraleer de Raad tot een uitspraak komt.

De exceptie is gegrond.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

C. VERHAERT